

Vader, moed

Kimberleys getuigenis

Kinderen worden verondersteld respect te hebben voor hun ouders. Gehoorzaamheid aan het ouderlijk gezag – om het wat ouderwets uit te drukken – is een basisprincipe in onze maatschappij. Omgekeerd behoren ouders op een liefdevolle manier hun kinderen op te voeden. Maar wat als je merkt dat je voor je ouders geen prioriteit bent? Als je vader in de gevangenis zit. En je moeder het te druk heeft met drugs en andere mannen?

Kimberley uit Gent groeide op in een bijzonder moeilijke situatie. Hoewel ze dat in het begin nauwelijks besepte...

"Ik kan me de gevangenis van Gent nog goed herinneren. Er tegenover was een speeltuintje en als we te vroeg waren, gingen we daar spelen. Daarna gingen we door de kleine poort naar binnen en werd iedereen gecontroleerd, of ze niets mee hadden genomen dat niet mocht." Vanaf haar tweede tot en met haar negende levensjaar zat Kimberleys vader in de gevangenis en ze ging er vaak op bezoek. Het leek bij het leven te horen. Op school toonde ze de tekeningen die ze voor hem maakte en de cadeautjes die ze van hem kreeg. "Ik heb nooit het gevoel gehad dat het niet normaal was dat iemand in de gevangenis zat. En ik schaamde me er ook niet voor. Dat is eigenlijk pas in mijn tienerjaren gekomen."

**Podcast
verhaal Kimberley**

er, zult gij eren ...

Kimberleys moeder was nog maar 19 jaar toen haar dochter geboren werd. Ze trouwde toen ze 17 was en in verwachting van de broer van Kimberley. Lang duurde het huwelijksgeluk niet. Want enkele jaren later werd papa veroordeeld voor drugsfeiten. Hoewel ze in het begin haar man trouw bezocht, bleef ze niet lang treurend thuis zitten. Met een vriendin stortte ze zich in het uitgaansleven. Het duurde niet lang voordat ze een affaire met een andere man begon. Het was de eerste in een hele reeks. Kimberley was te klein om het te beseffen. Maar één ding vormde de rode raad in het leven van mama's partners: verdovende middelen. **Kimberley:** *"Het waren allemaal drugsverslaafden of -handelaars of toch ten minste mannen uit het criminele milieu. Ik denk dat mijn mama ook min of meer op zoek ging naar die types om op die manier ook haar eigen drugsverslaving te onderhouden."* Aan sommige mannen hield het jonge kind goede herinneringen over. Anderen zorgden eerder voor traumatische ervaringen. Te vaak was ze aan haar lot overgelaten. *"Er was niemand om ons te beschermen. De mannen wisten dat mijn vader in de gevangenis zat. Mijn moeder deed meestal niets als er iets mis ging. Doorgaans greep ze niet in*

en geloofde ze de verhalen van mij en mijn broer niet." Intussen liep het huwelijk onvermijdelijk op de klippen.

Verslaafd, achter de tralies

Hoewel papa voor lange tijd opgesloten zat, wilde dat niet zeggen dat er een einde was gekomen aan zijn verslaving. Blijkbaar werden de drugs gemakkelijk binnengesmokkeld. Het ging van kwaad naar erger. *"Mijn papa was heel erg verslaafd aan harddrugs. Hij is twee keer bijna overleden aan een overdosis. Hij gebruikte constant. Deed hij dat niet, dan werd hij midden in de nacht wakker door afkickverschijnselen. Dan moest hij iets gebruiken om verder te kunnen slapen."*

De oma van Kimberley was eigenlijk de enige stabiele persoon in haar leven. Voor zover ze elkaar al mochten zien – de relatie tussen ouders en grootouders lag soms nogal gevoelig. Oma zat ook hard in met de situatie van haar zoon. Ten einde raad besloot ze een kerk binnen te gaan om te bidden. **Kimberley:**

Te vaak was Kimberley aan haar lot overgelaten. "Er was niemand om ons te beschermen."

“Ze dacht: als iemand hem kan redden, dan is het God.” Wat Kimberleys vader precies bezig hield in zijn eenzame cel, weet niemand. Maar het feit is wel dat er zich iets bijzonders voltrok. “Kort na dat gebed kreeg hij midden in de nacht een droom, waarin hij zich op een donkere weg bevond. Hij liep op de witte lijn. Naast hem liep een man die de hele tijd zei: Wees niet bang, Ik ben bij u. Toen hij ‘s ochtends wakker werd, besepte hij meteen dat het Jezus was geweest die hij in zijn droom gezien had. Voor hem was geen twijfel mogelijk. Op dat moment heeft hij besloten om Jezus te volgen en met de drugs te stoppen. Zonder afkickverschijnselen is hij zo van de middelen afgeraakt”.

Nieuw begin

Het feit dat Kimberleys vader geen drugs meer gebruikte, had uiteraard geen invloed op zijn straf. Hij bleef nog een aantal jaar in de gevangenis. De ommekeer

ging grotendeels ook aan Kimberley voorbij. Ze was nog te jong om de impact te beseffen en bovendien verbleef ze nog altijd bij haar moeder. Toen haar vader de deur van de gevangenis achter zich dicht trok en een nieuwe start in het leven kon maken, liet hij aan zijn – toen negenjarige – dochter wel doorschemeren dat ze bij hem kon komen wonen, mocht het echt niet meer gaan. Die stap zette ze nog niet direct. Maar het idee dat er een alternatief was voor het leven bij mama, gaf rust. Toen ze eenmaal naar de middelbare school ging, was het het moment om te verhuizen gekomen. Kimberley: “Op een dag, toen ik van school kwam, ben ik niet afgestapt aan de halte om naar mijn mama te gaan, maar met de tram en de bus doorgereden naar mijn papa. Ik had niets tegen mijn mama gezegd. Mijn papa is toen met mij naar de politie gegaan. Op die leeftijd mocht ik helemaal nog niet beslissen bij wie ik zou wonen. En dat werd me ook

door de agenten verteld. Als mijn mama had gezegd dat ik terug moest komen, dan moest ik terug. Maar ze heeft nooit iets gezegd, dus ben ik bij mijn papa gebleven.”

Je wordt nog als je moeder ...

De plotse beslissing van Kimberley bracht haar in een heel nieuwe omgeving. Tegelijk kwam ze in haar puberteit en dat ging niet onopgemerkt voorbij. Zoals veel pubers vertoonde ze duidelijk experimenteergedrag: roken, vriendjes... Kimberley: “Ik kon daar open met mijn vader over spreken. Maar er waren wel duidelijke regels: vriendjes mochten niet bij ons binnen. En hij wilde ze pas zien, als we 6 maanden samen waren. Maar tegen die tijd was het meestal al gedaan. Op mijn vijftiende begon ik te werken en in het weekend ging ik uit. Zolang ik maar om drie uur ‘s avonds thuis was, maakte mijn papa

niet veel problemen. Ik gebruikte geen drugs, maar ik had wel vrienden die gebruikten. Mijn vader herkende dat natuurlijk. En ik kwam vaak heel dronken thuis. Op een bepaald moment zei hij: "Je wordt nog eens als je moeder." Achteraf gezien was dat natuurlijk vanuit zijn eigen gekwetstheid. Hij had gezien hoe mijn mama van de ene naar de andere man ging..."

Op een zeker moment had Kimberley het zo bont gemaakt dat ze huisarrest kreeg. De enige uitstappen die nog konden, waren bezoeken aan de kerk die haar vader bezocht. Een kleine, familiale gemeenschap in Gent. Eigenlijk ging ze niet met tegenzin: ze werd er goed ontvangen. De mensen waren er vriendelijk en de jeugdgroep van de kerk ging op zaterdagavond ook wel eens naar de bioscoop of iets drinken. Het geloof zelf interesseerde haar veel minder. Ook had ze daar geregeld gesprekken over met haar vader. Hij daagde

haar uit: "Misschien moet je aan God een teken vragen dat Hij bestaat. Wat heb je te verliezen? Als Hij niet bestaat, dan ga je gewoon door met je leven. Maar als Hij wel bestaat en Hij zich aan je openbaart, dan zal je leven nooit meer hetzelfde zijn". Kimberley besloot daarop in te gaan en kreeg het teken waar ze om gevraagd had. Dat leidde tot een kortstondige belangstelling in het geloof. Maar niet lang daarna stortte ze zich opnieuw in het uitgaansleven, de drank en de relaties. Ze probeerde nog een tijdje kerk en café te combineren. Ze ging op zondagmorgen na de uitgaansnachten rechtstreeks naar de kerk te gaan, maar dat werkte niet echt. Tussen Kimberley en haar vader boterde het ook niet altijd goed. Toen ze 19 was, besloot ze thuis weg te gaan en alleen te wonen.

Aan de dood ontsnapt

Kimberley was intussen beste

"Misschien moet je aan God een teken vragen dat Hij bestaat. Wat heb je te verliezen?"

vrienden geworden met haar nicht. Samen waren ze dikwijls in danscafés te vinden. Er werd wellicht nog meer gedronken dan gedanst, maar niemand dacht aan de gevolgen. Ook niet als ze zwaar onder invloed naar huis reden. Zelf had Kimberley geen rijbewijs – en reed dus niet – maar ze nam wel telkens het risico door mee te rijden. Tot op die ene nacht... *“We hadden weer veel te veel gedronken, mijn nicht en haar vriend ook. Ik stond op het punt om de achterdeur van de auto te openen, toen ik een heel sterke ingeving kreeg. Ik heb nog nooit de stem van God letterlijk gehoord. Maar ik kreeg een heel sterk gevoel: stap niet in. Dat gevoel was zo sterk dat ik niet heb getwijfeld en niet ben ingestapt. Toen ze zonder mij wegreden, was ik ervan overtuigd dat ze een ongeluk zouden krijgen. Een paar uur later kreeg ik het bevestigende telefoontje. Naar omstandigheden waren ze nog redelijk oké. Maar de achterkant van de wagen - waar ik gezeten zou hebben - was er helemaal afgescheurd. Voor mij is dat Gods redding geweest.”*

De dramatische gebeurtenissen maakten diepe indruk op Kimberley. *“Wat mij het meest trof, was dat God aan mij dacht, terwijl ik totaal niet met Hem bezig was. Ik besloot om mijn leven anders aan te pakken.”* Vanaf dat moment, dat ze duidelijk als haar ‘beking’ beschouwt, zette ze een aantal radicale stappen om een nieuw leven te begin-

nen. Omdat ze meer over het geloof wilde weten, zei ze in een zekere euforie haar appartement op. Ze stopte ook met haar job en trok naar Brussel om er een opleiding te volgen. Daar kwam ze te weten wat het geloof inhield en leerde ze haar echte identiteit ontdekken. Tot dan toe was ze het meisje met de drugsverslaafde ouders geweest. Nu begon ze te beseffen wie ze werkelijk was. Een gemakkelijk proces was het niet: *“Ik donderde al snel van mijn roze wolk af”*. Maar met vallen en opstaan ontdekte ze wat het leven voor haar in petto had. En niet in het minst: ze leerde er haar toekomstige man Ward kennen.

Boos op God

Leren leven met je verleden is niet altijd simpel. Kimberley voelde in het hele proces enorm veel boosheid. Ook al wilde ze als een goede christen leven, toch besepte ze dat ze kwaad was op God. *“Nu ik ervan overtuigd was dat Hij bestond, zat ik met de vraag: waar was Hij dan? Als Hij er nu is, was hij er ook toen ik klein was. Waarom heeft Hij niet ingegrepen, mij niet beschermd? Ik was heel boos, omdat Hij niet heeft ingegrepen. Ward heeft me toen doen inzien dat God er altijd geweest is en dat Hij al mijn tranen gezien heeft. En dat Hij ook alles wat ik heb meegemaakt gebruikt om iets nieuws op te starten. Ik geloof nu dat God altijd naast me gewandeld heeft, ook al heb ik dat toen niet ervaren.*

Hij heeft op het juiste moment ingegrepen.”

Vandaag woont de nu 32-jarige Kimberley met haar man en hun twee kinderen in Limburg. Daar heeft ze ook een eigen kapperszaak. Zowel met haar vader als haar moeder heeft ze terug contact. Er is geen toverformule om de relatie volkomen te herstellen. Maar ze werkt er aan – noem het een genezingsproces. Het feit dat ze zelf kinderen kreeg, speelde hierin een belangrijke rol. Dat bracht ook de schaarse goede herinneringen aan vroeger naar boven.

Het verleden kan niet veranderd worden, maar de toekomst houdt altijd nieuwe perspectieven in. In het heden geniet Kimberley ook weer van haar leven: *“Het is gewoon heel mooi om te zien hoe het nu is. Ik ben heel dankbaar dat ik kinderen mag hebben en dat ik mama kan zijn. Dat ik me veilig mag voelen in mijn huwelijk en dat ik geliefd ben. Het geeft me veel rust van binnen. Dat heb ik geleerd dat ik mag zijn wie ik ben en dat ik oké ben.”*

Het verhaal van Kimberley kan je beluisteren via deze link: <https://www.medianetwerk.vlaanderen/lees/wegwijzer/295-kimberley>. Zie QR-code op pagina 10.

Binnenkort ook te bekijken op www.upmedia.be